MINNEORD:

JANNE M. BONDI JOHANNESSEN

SIGNE LAAKE¹, KARINE STJERNHOLM² & ÅSHILD SØFTELAND²¹*OsloMet*, ²*Høgskolen i Østfold*

Janne Bondi Johannessen, professor i lingvistikk og faglig leder på Tekstlaboratoriet ved Institutt for lingvistiske og nordiske studier (ILN), UiO, døde av kreft den 15. juni, 59 år gammel. Her vil vi dele noen ord om hvilken ekstraordinær rekrutterer og nettverksbygger Janne var. Vi er selv direkte resultater av den innsatsen Janne la i dette, en innsats som kom i tillegg til alt det andre hun utretta i sitt virke som språkviter.

Janne utretta mer i karrieren sin enn de fleste gjør gjennom et helt liv. I tillegg til å være en internasjonal toppforsker i fagfeltet, var hun en racer til å skaffe forskningsmidler. Det er likevel Jannes innsats som leder for Tekstlaboratoriet vi vil legge mest vekt på her. Tekstlaben er en enhet på ILN på HF som jobber med å lage infrastruktur for språkforskning. Janne har leda denne enheten siden 1990-tallet, og i tillegg til de omfattende verktøyene som har blitt utvikla der, har Tekstlaben vært en svært vellykka forskerfabrikk.

Suksessen til Tekstlaben må ses i lys av Jannes brennende engasjement for deling og tilgjengeliggjøring. Det å gjøre forskningsverktøy tilgjengelig for alle er helt grunnleggende for alt arbeidet som gjøres på Tekstlaben, og også de andre fremragende resultatene Tekstlaben kan vise til, må ses i lys av denne delingskulturen som Janne brant for. Hennes delingsiver og inkluderende væremåte går som en rød tråd gjennom alt arbeidet hennes. Hun var en ivrig talskvinne for open access-publisering og hun holdt døra til Tekstlaben åpen for alle som ønska å bidra. Janne satte tilgjengeliggjøring og inkludering i system.

Janne hadde en sterk tilstedeværelse og knytta alle til seg, både høy og lav. Verktøyene som er utvikla på Tekstlaben er laget med hjelp fra nasjonale og internasjonale toppforskere, stipendiater, masterstudenter, men også en stor mengde med studentassistenter, sivilarbeidere og mennesker på ulike tiltak eller i arbeidstrening. Janne var til stede, delte ut arbeidsoppgaver og sørget for å tilpasse oppgavene slik at alle kunne strekke seg.

Vi er bare tre av mange som Janne har rekruttert til å jobbe på Tekstlaben. Der fikk vi opplæring og ble gitt ansvar fra vi var masterstudenter. Vi fikk bli

med i et faglig miljø som spiste lunsj sammen daglig. Der fikk vi grundig trening i feltarbeid, vi var medforfattere på artikler, og vi holdt foredrag der det var vi som skulle legge fram alle de nye resultatene. På fritida dro Janne oss med opp på Kolsåstoppen og brukte kveldene til å diskutere fag. Fordi vi fikk være med på alt, fikk vi også gledene (og nytten) ved nettverksbygging i praksis, både lokalt, nasjonalt og internasjonalt. I de daglige faglige diskusjonene ble vi lytta til, og vi ble gitt en stemme som fortsatt bidrar i språkforskninga.

Som tre kvinner som for det meste hadde hatt mannlige forelesere gjennom utdannelsen, var det forfriskende å få et nytt syn på hvordan man kan være kvinne i akademia. Janne var alltid seg selv, uansett hvilken sammenheng hun var i. Samtaler på kontoret hennes foregikk gjerne mens Janne spiste epler med beina på pulten. Janne var nesten alltid uformell og avvæpnende i alle situasjoner. Hun var villig til å lytte til andre og også innrømme feil. Men det betyr ikke at hun var en pushover. Janne hadde sterke meninger, og var ikke redd for å ta ordet og stå på sitt.

Akademia beskrives ofte som et sted der folk trekker stigen opp etter seg. Janne inviterte alle som ønska det opp på sin stige. Det var bare sånn Janne var. Denne væremåten vil sørge for at Jannes bidrag vil etterlate seg spor i akademia og språkvitenskapen i lang tid selv om vi nå dessverre må greie oss uten henne. Hun var og vil alltid være et lysende forbilde for oss, og hennes metode bør tjene som forbilde for hele sektoren.

Publisert på forskning.no, khrono.no og i Uniforum.